

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIO, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

La cançó del dia

—Je-sucrist... la pa-assió «nostra»...
to-ots l'have-em de co-ontemprar!...

BALANÇ ELECTORAL

ALAMENT ha anat la jornada per als republicans espanyols; molt malament, però no tant per als republicans de Catalunya. Amb tota la pena ho confessem.

No som pas d'aquells que, per esperit d'orgull, s'empenyen en dissimular en públic lo que en privat els desconorta. Creiem que'ls homes sencers han de mirar cara a cara les contrarietats i exposar-les amb franquesa, per a que, sense descoratjar-se, es pugui cercar un remei eficaç.

A Barcelona, les eleccions de diputats provincials, han tingut per característica l'ésser unes eleccions *fredes*. Tots els partits han sofert una baixa en el número de vots. Qui més, qui menys, cap ha arribat a la xifra dels sufragis obtinguts en passades eleccions.

L'entusiasme cívic decreix, i, certament, seria un poc difícil d'explicar el perquè. Tal vegada podria atribuir-se a que la política nostra, tant la de la dreta com la de l'esquerra, marxa sense una orientació fixa, que mantingui viu el calor dels ideals i el faci créixer en els neòfits que comencen a sentir-lo. En realitat, a Catalunya, s'han fet tantes virades, tantes evolucions, tantes marxades i contramarchades, que l'elector de bona fe, però un poc *flac de cames*, no s'ha sentit amb valor per a seguir als capítols. Aquest elector és el desencanyat que s'queda a casa el dia de les eleccions. És ell el qui creu, amb més o menys raó, que, per damunt l'interès del poble, de la ciutat i de Catalunya, hi ha una altra mena d'interessos que no valen pas la pena ni es mereixen la petita molestia que suposa l'anar a dipositar el vot dintre l'urna.

Tal vegada aquests petits egoistes, aquests petits mandres, que obliden tant fàcilment les normes de bona ciutadania, no estiguin en lo cert; però cal confessar també que, per part dels directores de la política, s'ha fet quelcom per a despertar recels i sospites en les ànimes senzilles, incapaces d'entendre altra conducta que l'absolutament ajustada a un credo definit amb claredat, sempre conseqüent i sempre sostingut amb zel i fermesa.

No cal dir que ni el lerrouxisme revolucionari ni el regionalisme oportunista poden vantar-se d'haver sigut mai conseqüents.

El primer, mentre el seu capítol sostenia concomitancies amb el govern monàrquic, els soldats d'última fila intentaven fer la revolució predicada, fent-se matar inútilment, per a que més tard, el cabdill, ostentés el càrrec de banquer.

La «Lliga», fent impossibles equilibris, oscil·lant continuament entre'l negoci, la religió i el patriotisme; acostant-se, adulant o maleint als governants centralistes, segons convenia a la trinitat d'interessos esmentada.

Ella ha triomfat ara a Barcelona; no importa. Té un dèficit encara de sufragis, sense comptar que han votat per ella aquells que, essent carlins o conservadors, per temença a les forces republicanes, preferien ajudar al regionalisme, que tenia més probabilitats de vèncer, que ajudar als seus, fent així impossible el triomf de l'impetietat.

En quant als nostres amics, els republicans de la U. F. N. R., han anat a la batalla refiats, creguts de que'l seu puritanisme faria més amable la seva causa, posant l'ideal catalanista per damunt l'ideal de llibertat i democràcia.

Lo que ha succeït ho temem i ho prevíem, quan aconsellàvem l'unió de les forces democràtiques, unió que hauria sigut del poble, d'aquell poble honrat i sofert, heroic i perseguit, que no pot de cap manera ésser responsable de les immoralitats i ambicions dels que'l menen, en gràcia del qual hauríem oblidat agravis i li hauríem donat la mà llealment.

No's féu així, i no cal ara, tampoc, treure'n el tant de culpa ni acusar a ningú.

Davant la desfeta del radicalisme espanyol, que sols ha tret quatre candidats, nosaltres, que n'hem tret quinze—que, junts amb dos reformistes, sumen disset diputats republicans per Catalunya,—no hem pas de descoratjar. Som una força que'ls diaris de Madrid no podran menys de regonèixer un dia o altre. Catalunya és, encara, i seguirà essent, el més ferm baluart de la República a Espanya.

Quan això no se'ns regategi; quan els republicans d'aquí i els d'allà es convencin de que hi han, malgrat la crisi que passen els partits de Catalunya, quaranta mil vots de l'Unió Federal Nacionalista Republicana a la nostra terra; quan, sabut això, una aliança no signifiqui ja l'abdicació de cap dels nostres principis, ni els nostres prohoms abriguin la temença d'una absorció perillosa per al partit que representen, aleshores la preponderància de l'enemic comú ens farà ajuntar i eixirem victoriosos.

Consti, doncs, que'l dia que la democràcia catalana vulgui la desfeta de les dretes i del Govern, serà inevitable.

No pot pas consolar-nos el fet de que siga, en últim cas, Catalunya la que hagi eixit ven-

cedora en aquestes eleccions; però deu consolar-nos que en el dia de demà es trobi en nostres mans la força anorreadora de totes les hipocresies i egoïsmes que encara s'hostatgen en nostra estimada pàtria.

La llibertat i el torn pacífic

QUESTA setmana — com he tingut moltes feines ben apartades de la política, i ni tant sols he pogut votar — deixaré la paraula a un personatge d'aquest Madrid, encant de la *Provincia*. Avui actuaré, en tota veritat, de periodista, de reporter. — Us ressenyaré una *interview*. — Que qui és el personatge? No estic autoritzat per a revelar-ho. Figureu-vos un personatge en qui es resumeix la política mateixa en lo que té de bellugadís, d'inquiet, de xafarder; la política per la política, com se digué l'art per l'art...

— Miri, estimat amic — me digué, per de prompte, adoptant la *pose* imprescindible de l'home enterat. — Vostès, a la provincia, tenen una noble candidesa que'ls fa creure que les coses de la política han de produir-se segons lleis naturals. Res d'això. Madrid, com a Cort, és un perfecte artifici, i errarem els nostres comptes si calculem segons les habituals causalitats de la vida. No parlava vostè, en un dels seus articles, de que'l torn pacífic era acabat? Doncs, vegi: el President actual està consagrant tots els seus esforços a restablir-lo. I es comprèn: el torn pacífic és la garantia del retorn periòdic d'uns mateixos governants, i l'assegurança de que fora del Poder continuaran governant encara, agrupant a llur entorn els que esperin l'hora de reconquerir la Presidencia, dispensadora de gracies.

De manera que, a Espanya, tota força impulsora de progrés està neutralitzada i anul·lada per l'interès dels mateixos que haurien de convertir en realitat l'idea renovadora. Així va ocórrer amb el pobre Canalejas, qui es passà la vida presidencial organitzant la seva aliança amb en Maura...

Tota la feina present del comte de Romanones consisteix, també, en fer-se *perdonar* pel maurisme la seva suposada taca originària; obtenir de l'altre la bel·ligerància, l'*espaldarazo* de cavaller. El dia primer d'enguany, quan don Antoni Maura va donar aquell cop de despit, de que tant aviat va penedir-se, l'opinió vulgar atribuïa a una habilitíssima artimanya del comte de Romanones l'inesperada solució d'aquella crisi i el rebuig solemni de l'home de 1909... Però l'opinió s'equivocava; i si jo pogués enterar-lo a vostè minuciosament de *certes coses* — i aquí el meu personatge prengué un aire misteriós, — vostè veuria que tot quant ha passat desde aleshores obeeix a que, positivament, una nova força, inesperada i valuosa, opera en la nostra política. Vostè ja m'entén... No necessito insistir...

Després, quan el senyor Azcárate entrava per la porta del Palau, encara l'opinió s'errava més considerablement. No sols en Romanones *no tenia res que veure* amb l'iniciativa d'aquell acte, sinó que no'l va veure amb la satisfacció que precisament fingia. Però això, com és natural, accentuà el mèrit i l'importància d'aquell esdeveniment històric...

Si. No ho dubti. De l'immobilitat espanyola no'n tenen la culpa directa, avui, lo que en temps d'Isabel II va dir-se'n els *obstacles tradicionals*. Els governs no topen ja amb una irreductible timidesa, sinó que oposen una estudiada dilació, un indefinit sistema de prorroques, perquè... *temen als successors*; perquè saben que la franca entrada del règim en la llibertat i el laïcisme portaria el ressellament (momentani o definitiu) de molts homes d'esquerra, de molts republicans, més aptes i més dignes que ells, per llur historia i llur potencia intel·lectual, d'organitzar el període reformatiu. En un mot: els Romanones tenen por als Melquiades, i per això s'inclinen a l'aliança amb les

dretes, etern sosteniment dels liberals antics, perquè és l'etern sosteniment del torn pacífic. En Maura ve a ésser... una mena de *vacuna* contra'l destronament d'en Romanones pel reformisme. Ho veu, ara, clar?

Me pregunta si sóc optimista. Què li diré? Crec que les coses, quan han d'ocórrer, troben medis insospitats per a eixir a la llum. És innegable que avui tenim *aquella* nova força de que li parlava, i que devem aprofitar-la. Siga com siga, ella representa, per raons ben obvies, un element europeu, una sana intervenció d'alt estrangerisme, un diàleg amb les corts de la civilització, un oreig de *turisme* quasi continu. Qui sab les mil sugestions benefactores que poden operar sobre aqueix factor nou? No dubti que, a l'Espanya present, eis anomenats liberals són una positiva voluntat de *reacció*. Com no rebrem amb els braços oberts l'oferiment d'una altra voluntat d'acció que'ls conjuri i contrapesi? Em dirà que'ls papers estan invertits, que'ls moderadors impulsen; però jo li diré que l'ofici de moderar pot aplicar-se també a impedir les desaforades reaccions o els solapats estacionarismes, i aleshores és quan més generosa i justament *se modera*...

Altres temps, els sobirans s'uníen amb el poble per a reduir els castells, els poders rivals, els senyors, la turbulenta noblesa. Doncs bé, el torn pacífic espanyol, duplicat de *bandos* com els del 1400, és la turbulenta classe noble d'avui. Què tindrà d'estrany, doncs, que'l vell fèndem històric se repetís, venturosament?

I, per a acabar, deixi que li faci present un altre optimisme, que és aquest: d'una manera o altra, cregui'm, la llibertat acabarà per obtenir victòria, fins i tot contra *certs liberals*, sos pitjors enemics, i com les velles culpes se paguen, *aquells* homes d'un dia, sab? no tornaran mai més...

Mai més.

GABRIEL ALOMAR

PARES QUE TENIU FILLS...

L'ésser pare de família porta una font, adherent, d'alegries i d'angúnies, que brolla continuament.

Mentres la canalla és xica, el dol de les malvestats es contraresta amb la joia de les grans festivitats.

Demà mateix, per exemple, veureu la satisfacció del qui a son fill acompanya portant, al coll, un palmó.

Mes, all, que tot, en la vida, té marcats els seus instants, i, per dissort, més que'ls dolços, abunden els amargants.

Al creixe els fills, les angúnies paternals van en augment; és una llei inflexible que pesa universalment.

Així, veiem a Anglaterra que, ara, més d'un jove *lord*, públicament, als seus pares ha dat un disgust de mort.

Fills de famílies il·lustres i molt nobles, on s'és vist fer gala de ses idees socialistes?... No és ben trist?

I voleu pena més fonda, voleu més greus desconsols dels que, avui dia, menacen a alguns pares espanyols?

Compreneu els fruits malignes de l'escola, i els perills, quan no siga obligatoria la doctrina, pels seus fills?

Heu pesat les conseqüències del decret anarquitzant? Si el temps que en apendre farses mitològiques, l'infant, l'aprofita estudiant coses i idees del temps modern, i es decanta al socialisme i, quan mor, se'n va a l'infern, no serà, d'això, pels pares la responsabilitat?

Qui, per heretge que siga, voldrà veure un fill cremat?

Convenim en que molts pares espanyols, tenen raó, cridant contra en Romanones plens de santa indignació.

Però, consti que, a molts altres, més que entontit i creient, els plau que son hereu siga un descregut, amb talent.

Després de la lluita

PER damunt de totes les conveniències polítiques, volem posar-hi nosaltres la nostra sinceritat. No estem contents del resultat obtingut a Catalunya, pel partit republicà, en les eleccions del diumenge passat.

Confessem que no tenim habilitat per a fer jocs malabars amb els números. Mai hem entès allò de que dues pessetes, tenir-les o no tenir-les, siguin quatre, i aquest és el compte que solen fer els diaris, els quals, convençuts de la derrota, volen transmetre als seus llegidors impressions de la victòria.

A nosaltres no'ns ha satisfet el resultat de les passades eleccions, perquè mai ens fem el càrrec de quedar-nos encallats, i molt menys d'anar endarrera. La conquesta d'alguns districtes, com el de Valls-Montblanc i altres, ho concepcuem com una cosa naturalíssima, perquè no concebim com ja el partit republicà, per la bondat dels seus ideals i per l'eficàcia del sentit comú que deuria ésser popular, no és encara omnipotent en tots els indrets de Catalunya. De lo que no podem avenir-nos és de la perduda de districtes tant republicans com el de Figueres, el de Tarragona-Vendrell i el de Sabadell-Terrassa. Aquesta reculada és la que hauria de mantenir quietes les plomes republicanes, que encara gosen parlar de victòria després de rebre una dolorosa lliçó.

El deure nostre, tant el dels humils, que no aspirem a més honors que als d'ésser bons soldats de fila, com el dels intel·lectuals, que volen i mereixen ésser cap-davanter, és predicar amb la paraula i l'exemple la nostra fe en els ideals de llibertat i la nostra decisió de sacrificar-ho tot en ares de la concòrdia republicana, per a aconseguir la difusió de les nostres doctrines i guanyar prosèlits per a les nostres idees. Si així conquerim per a la nostra causa un poble o una comarca, haurem fet una cosa natural i haurem de perseverar en la nostra obra per a solidar-la, ja que és fàcil perdre en un moment l'obra de molts dies, quan les conviccions no són encara prou arrelades. Per aquests motius, la victòria, en alguns districtes de Catalunya, encara que'ns hagi satisfet, no'm fa cantar com un triomf el resultat total de les passades eleccions.

En canvi, les divisions dels republicans barcelonins, repercutint pel restant de Catalunya, ens han fet perdre districtes tant nostres com el de Figueres; han tirat a l'aigua noms prestigiós, com el de Marçel·lí Domingo, en districtes tant republicans com el de Tarragona-Vendrell, i, pel fàstic amb que veu el poble les nostres divisions, una coalició local, feta sense entusiasme, ha perdut a Terrassa-Sabadell. En lloc d'alçar el coure, tocant bojament a *Al·leluia*, valdria més, i és més de raó, posar-nos la cendra al front i murmurar el *Memento homo*.

No volem, doncs, fer equilibris, demostrant un entusiasme que no sentim. A Barcelona, essent majoria els republicans, ens deixem guanyar pels regionalistes; pel restant de Catalunya perdem els millors districtes. Meditem i esmenem-nos.

JEPH DE JESUS

Encara hi hà qui es queixa!

La gran preocupació dels carques consistia, desde fa molt temps, en saber lo que havien de menjar, enguany, per la festa d'en Josepet, pare espiritual dels casats, patriarca de l'Església catòlica i sant dels més populars, reverenciats i ben vistos entre'ls de la cort celestial.

La diada del fuster insigne s'escau aquest cop el dimecres nomenat *sant*, dia de dejuni rigorós, segons sabem. A la majoria dels fidels els venia l'abstinència costa per amunt, que no s'han fet els nostres catòlics per a imposar-se sacrificis, si aquests atenten al ventrell.

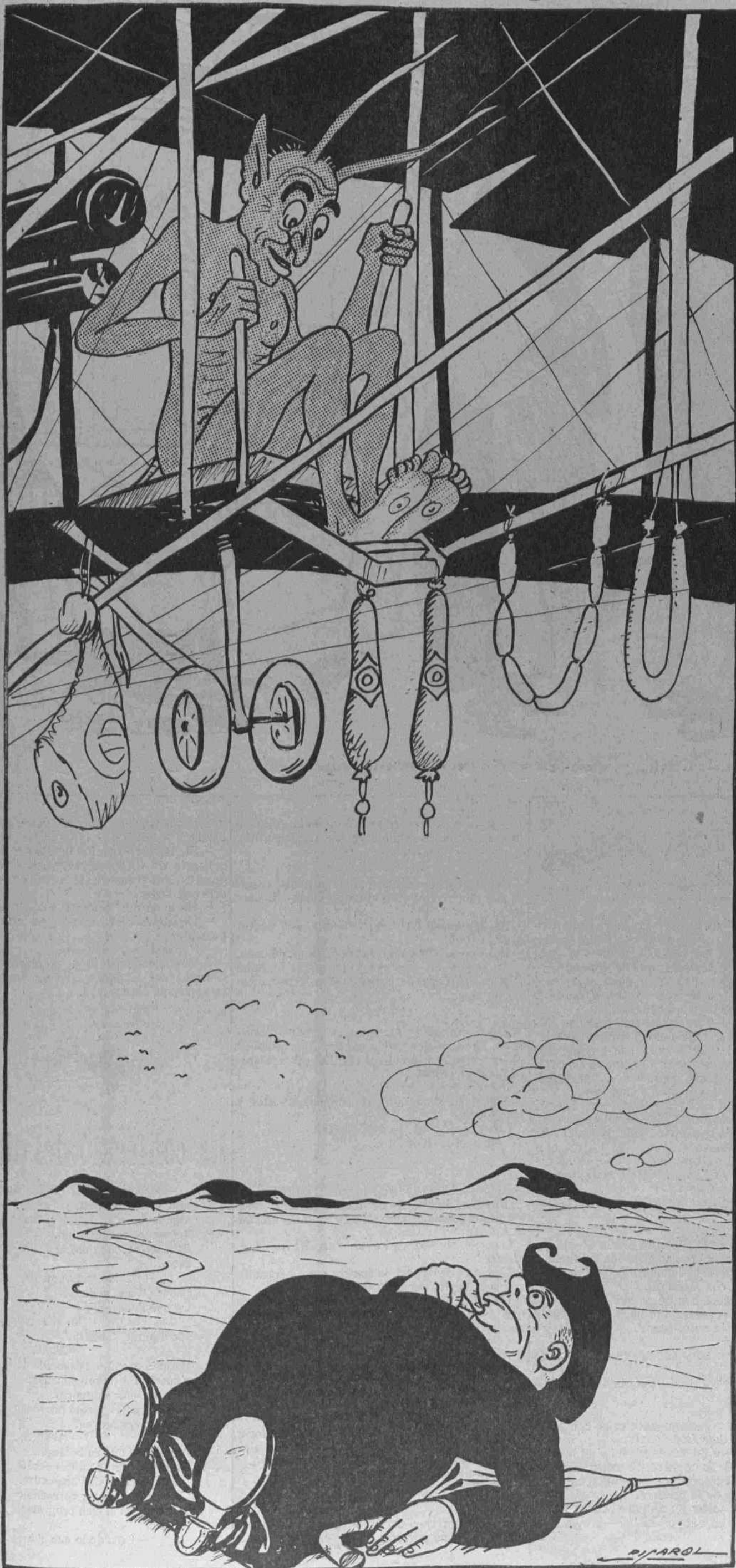
Per a resoldre un punt tant interessantíssim, per a veure la manera de lligar caps, tota vegada que és Sant Josep festa de les que'n diuen de *precepte*, escrigueren els bisbes a Roma.

— Què s'ha de fer? — preguntaren els de la mitra.

La resposta, com sempre que's tracta d'harmonitzar voluntats, ha sigut de lo més satisfactori. El dimecres — ha dit la Sagrada Congregació del Concili, encarregada d'aquests negocis, — és dimecres sant, per damunt de Déu. Ni el Papa, ni ningú, té autoritat suficient per a alterar aconseqüentment de tanta importància, com ho és l'ordre de la litúrgia. Així, doncs, digueu als vostres que hi haurà per Sant Josep la tradicional commemoració de la passió, i encarregueu als clergues predicadors que's guardin bé d'al·ludir ni fer menció de l'advocat dels banyuts, que, com un sant de a

VERDUM

El papalló i l'escaravat piloter

Llucifer-aviador:—Tu vés dient que'ls heretges no podem anar al cell!...

quarto el rengle, esperarà si us plau per força el primer dia hàbil entre els que vénen després de Pasqua, per a que se li tributin els honors.

L'acord de la S. C. del C. hauria avalotat el galliner catòlic si la direcció suprema de l'Església, sempre amatenta i previsor, no hagués estat al quite. Ningú com les eminències del Vaticà per a aplicar als fidels lo que s'en diu *una de freda i una de calenta*. Ningú, com ells, amb tanta mà esquerra per a capejar i sortir dels temporals.

Fent honor a la seva història, i com sempre que a l'interès de la religió s'hi oposen els interessos terrenals, han afegit els membres de la S. C. del C. a la resposta, l'aclaració lluminosa de que, per als efectes del dejuni, queda el dimecres qualificat de *sant* reduït a la categoria d'una de tantes festes. Així, diuen, ens autorisa per a disposar-ho el *Motu proprio* *Supremi disciplinae*, romanç casuístic que traduït en bon català ve a dir, poc més o menys, *feta la llei, feta la trampa*.

Tenim, doncs, que, mercès al *Motu proprio* de referència, podran els fidels amics de la fartanera menjar carn, sense por a que se'ls indigesti, ni perill de que la consciència els cridi a comptes. L'Església, que's desviu per a contentar a tot-hom, els dispensa de l'obligat i sacratíssim dejuni.

Beneït i alabat siga el *Motu proprio*, que farà enguany doblement agradós el dimecres de passió!

Respallar el berret de copa i adornar els ciris per al sagrari, en tant, a la cuina, farceix el pollastre la minyona...

I pensar que hi hà encara qui abomina del catolicisme!

P. A.

LA LLIÇÓ

AL tenir la severa sinceritat de confessar les propies desgràcies i les propies derrotes, sempre que aquestes no's redueixen a cops passatgers, sinó que fan ferida fonda. Aquest és

el cas del republicanisme espanyol, que en les eleccions provincials del diumenge passat sofrí una desfeta llastimosa, confirmació i agravació de la que ja experimentà en les eleccions municipals de Desembre de 1911.

No s'ha d'amagar amb habilitats d'argumentació acrobàtica ni amb vanes combinacions de xifres. Al contrari: la causa nobilíssima de la República espanyola necessita que's declari francament i es digui ben alt que'l partit republicà, o, millor, els partits republicans d'Espanya, passen per una aguda crisi, que cal remeiar aviat i radicalment si vol evitar-se que'l mal se faci irreparable, definitiu.

Se dirà—i es dirà veritat—que mai les eleccions provincials han estat favorables als republicans. Però, així i tot, el resultat de les eleccions darrerres són notoriament inferiors al de les precedents i acusen una depressió fortíssima de l'esperit republicà davant la coalició de tots els conservadurismes i reaccionarismes disfregats o manifestos. Perque el cas és que'ls republicans espanyols han perdut, no ja sols amb relació als partits contraris amb qui han lluitat, sinó que han perdut també amb relació a sí mateixos, a la situació de fortitut que uns quants anys enrera tenien i que avui no tenen.

En el camí del republicanisme a Espanya hi ha una pendent ràpida, perillosa, menaçadora. I el republicanisme va relliscant avall d'aqueixa pendent... No és hora de pensar en aturar la davallada?

Encara hi haurà vèus que cridaràn aquell vell argument: «Això és culpa de les divisions! Unim-nos!».

No, no! No és precisament de les divisions, la culpa. Els republicans espanyols, en les eleccions del dia 9 de Maig, han perdut anant dividits... i també han perdut anant junts. Quan els exèrcits estan destrocats i atuits, no cura de res que s'uneixin per a entrar en batalla.

Als que criden de bona fe «Es la divisió!», convé oposar la paraula dura, roenta, vera: «Es el descrèdit!». Els republicans espanyols, per les seves culpes—llarg i lamentable rosari de culpes,—estàn avui desacreditats. Aquí rau, i no en altra banda, la causa principal de la desfeta del diumenge passat.

Ja sabem que aquesta afirmació és punyent, que fa sang. Però els bons republicans han de regonèixer la seva certesa amb viril sinceritat, amb llàgrimes als ulls pot-ser, però amb el cor fort i la voluntat resolta.

Vol dir això que'ls republicans espanyols si-guen pitjor que'ls altres partits? Oh, no! No són pitjors: són molt millors. La part més sana i generosa del poble i la fracció més europea i

Reclutes democràtics

Plaça de Catalunya, de cinc a set del vespre dels dies festius.

honrada de l'intel·lectualitat d'Espanya, estan dins del republicanisme. Si queda un recó lliure de la podridura d'aquest Estat, haurem de buscar-lo per la banda dels republicans o dels obrers.

No obstant, el descrèdit ha vingut. I ha vingut perquè uns quants aventurers s'han ficat en el republicanisme i perquè l'han dirigit homes sense virtut i sense fè. Caigudes aquelles grans columnes del republicanisme, que amb el seu sol nom aguantaven l'alt prestigi del partit, aquest no ha pogut resistir la prova. La comparació entre els homes d'ara i els d'abans ha estat massa violenta.

**

Tot això són tristesses. Mes en mig d'aquestes hi ha una gran alegria. Lo que fins ara hem dit se refereix principalment als republicans no catalans. De la desfeta de les forces republicanes s'ha salvat un cos d'exèrcit, el de Catalunya, que acaba de travessar la nostra terra amb les banderes de victòria desplegadas.

El republicanisme català, representat per l'U. F. N. R., s'ha salvat i ha vençut, precisament perquè té una tàctica i uns principis diferents. Tres, quatre, cinc o sis—ja hem perdut el compte—partits republicans espanyols, han tret en quaranta-cinc províncies la meitat de diputats que ha obtingut l'Esquerra en les soles quatre províncies catalanes. I després, desde Madrid, els famosos generals de la derrota republicana ens voldran ensenyar d'ésser republicans i ens miraran amb recel perquè, més liberals i més europeus que ells, ajuntem gloriósament els nostres amors republicans amb els nostres amors a la pàtria catalana.

A. ROVIRA I VIRGILI

Avui dia ja no hi ha d'haver prejudicis que exigeixin llàgrimes, ni injustícies que produeixin desventures; com no hi ha idòls que demanen suplicis ni falsos amors que demanen cadavres.—*Mæterlink*

UE mossèn Pollastre és un *mano* que's tira (a l'olla) les gallinetes més tendres de Sant Gervasi, tots ho sabem; però d'això a lo que'l sant varó està fent, hi va mig metre de barra de diferència.

Ara mateix se li ha descobert una nova tàctica, que diu que li dona excel·lents resultats.

Quan una devota li porta un ciri per a la Mare de Déu, li fa deixar el nom i la dreça. I, si la devota és guapa, l'endemà và, personalment, a donar-li les gràcies a casa seva.

—En nom de la Verge—li diu—mil mercès pel ciri tant hermós que s'ha servit enviar-me.

—Oh, no!—fa ella.—No valia la pena... Es un ciri molt primet.

—Primet, sí, veritat; però's veu la bona voluntat... El dia que'n necessiti de més gruixuts, jo mateix la podré servir.

I aleshores es treu la mostra de la butxaca.

Al·leluia!

La borratxera del triomf fa el seu efecte. Els lligaires preparen un grandios acte públic per a respondre degudament a la victòria que els ha donat el còs electoral.

No saben encara ben bé en què consistirà la solemnitat projectada, però ho rumien i volen que siga una cosa sorollosa.

Soroll, volen?

Això rai: uns bons esquellots a la plaça de la Cucurulla.

Dissabte que ve, que és el dia de matar els jueus.

Els clericals segueixen recelosos contra la nova institució dels *Boy scouts*.

Tanta és la por de que se'ls escapi el jovent, que ara cerquen la manera de constituir una nova entitat d'exploradors, purament catòlics, en competència de la primera.

—I també faran excursions cada festa, aquests *boys* del senyor bisbe?—preguntava un fulano.

—Ja ho crec!—respongué un llúis.—Nosaltres anirem a les ermites vestits de cucurulla.

Segons resum dels escrutinis parcials, resulta que diumenge varen votar en blanc 312 electors.

Bé fan prou colla, els súbdits del doctor Martí i Julià!

Però encara hi ha qui els guanya en número. Els milers de desenganyats, que ja no hi ha Déu que'ls tregui de dintre l'ostra, ni per a votar en blanc.

Els monàrquico-conservadors pensen reunir-se en junta magna per a canviar impressions i pendre acords respecte al resultat de la darre-ra lluita electoral.

Impressions i acords?

No cal que s'amoïnin en buscar-los, els eterns fracassats.

Les impressions, seràn dolentes.

I els acords, inútils!

El gran Ullad (Jesús) (gracies!) publica en *El Liberal* un article de tons patrioters, que estaria divinament amb musica de *La marcha de Cádiz*.

L'escrit se titula *¡Ya se van los quintos, madre!*

Que no's desesperi, la mareta, que, per molts que se'n vagin, encara'n quedaràn.

Quedarà, quant menys, l'*Ojito*, que encara que és dels inútils, tot-hom el pendrà sempre per *quinto*.

Els tradicionalistes han celebrat les acostumades vetlles quaresmals, llegint biografies de generals carlins.

Com se veu, les normes i la tàctica dels hereus d'en Savalls han ben canviat.

Abans, la quaresma, la dedicaven a la gloria de l'heroe crucificat; ara la dediquen a la gloria dels heroes sanguinaris de la guerra civil.

S'han tornat positivistes i pràctics.

I sincers.

Un diputat que cerca un pis per a llogar, pregunta a una portera:

—Dispensi, que'l podria veure aquest principal?

—Sí, senyor—respon la dona,—però abans m'hauria de dir de què fa, vostè, perquè, segons a quina mena d'estadants, l'amo no el voldria pas llogar.

—No hi ha por, senyora. Sóc diputat.

—Diputat?... Ai, no pot pas ésser! És impossible.

—Per què?

—Una servidora ja se n'entera de les discussions del Congrés... I veig que hi ha diputats que fan molt soroll.

La confessió del diputat

—Pare, amb el sac ple de faltes, afligit, desconsolat, vinc a implorar l'indulgència del vostre cor paternal.

Mea culpa, mea culpa, mea...

—Bé! No me's tant i aboca d'una vegada.

De què t'acuses?

—Jo, ai!, sóc diputat, sabeu?

—Malot!

Perquè, es clà, a l'esse allà dalt, n'hauràs fet de totes menes.

—Esteu molt equivocats. Tots els meus pecats provenen de no haver fet res.

—Ai!...

Aquesta sí que és bonical... No havent fet, com has pecat?

—Molt fàcil és de comprendre. Quan jo em vareig «presentar», vaig publicà el meu programa.

—I què?

—I res de lo que allà

Reclutes aristocràtics

Passeig de Gràcia, de les onze del matí a la una de la tarde de cada dia.

solemment vaig prometre s'ha complert. Tot s'ho ha emportat el vent!... Sóc un embuster, un impostor, un farsant!... No he mirat pel bé del poble; al Congrés, mai m'he aixecat per a exposar els seus desitjos; les lleis en pro del treball, les reformes econòmiques, les millores culturals que en els mítings ofería, tot ha quedat oblidat tant bon punt l'acta anhelada ha estat en les meves mans. Posat a Madrid, jo, l'home dels projectes radicals, el pare amorós dels debils, el polític avançat, he girat l'esquena al poble, he desat en un calaix el meravellós programa que tants vots me va donar, i, ja fet un personatge, tivat, polític, enguatat, no m'he ocupat d'altra cosa que de viure... i freqüentar direccions i ministeris, empenyent i gestionant assumptes d'aquests que valen la pena d'ésser cuidats. *Mea culpa, mea culpa!*... Pare, ja he buidat el sac. Ara, pietós i magnànim, agafeu el sabó sant i deu una ensabonada a aquest pobre atribulat!... — Calma't, ovella innocent; calma't, que no n'hi ha per tant. — Voleu dir?

— Quantes vegades has sigut diputat, ja? — Una; aquesta és la primera. — Ah!... M'ho havia figurat!... Per xò dones importància a fets insignificants i l'esperar per coses perfectament naturals. Oblidar-se del programa!... Deixar als electors burlats!...

Quan ja portis de l'ofici una dotzena d'anys, no ho creuràs, no, que això enclogui ni un escrúpol de pecat!... Siguen morats, siguin rojos, siguin negres, siguin blancs, els diputats, aquí a Espanya, tots, tots vénen a fè igual.

C. GUMÀ

Molins de Rei, 10 de Març.

En aquest ditxós poble estem sofrint quatre regidors i un arcalde, els quals formen la coalició reaccionario-mauristo-conservadora. votats per dos freres, tres carlins i quatre obrers menaçats, a quins digueren que, si no'ls votaven, els treurien de la casa, o els pendrien el camp, o la vinya, o oferint cinc pessetes i un plat d'arroç, medís de que's varen valer per a guanyar l'acta. Varen prometre al poble que abaixarien els consums, i no poden fer-ho, per no tenir quartos a la caixa.

Ara han posat un impost als goços, per medi d'un número que n' fan pagar una pesseta, mateix que si fossin carros. Als carros també els han fet canviar el número, fent-ne pagar quatre pessetes, quan, temps enrera, sols valien sis rals. Alerta, regidors republicans, honrats i concients, que sou la massa lliberal; seguïu, com fins ara fent bona feina. Nosaltres, mentrestant, anirem treient els draps al sol a aquests adversaris descendents dels Savalls, Cierres i Maures, indignes d'ésser administratius, fent feina com si tornessim a estar en els temps inquisitorials de Felip V i Ferran VII.

Rubí, 10 de Març.

En aquesta vila republicana, com sempre, hem triomfat, després del descuit que hi hagué amb els nous directores de la comissió política del «Centro Democrático». Varem treballar sense descansar, els bons republicans, i varem guanyar; però, desgraciadament, a Terrassa, els republicans, el dia que l'Alfons Sala surt, ells s'amaguen. Per això és una desgracia fer eleccions de districte amb tal classe de gent. Aquí, a Rubí, una pila de republicans d'a-

quests, varen votar una candidatura en la que hi figurava un carlí, i són aquells republicans que, quan ells dirigien unes luites com aquestes i n'hi havia algun que no votés la seva candidatura, el censuraven.

Ja ho veieu, rubinencs, aquests republicans tant acèrrims i tant purs com l'aigua de bacallà, han votat un carlí, per a contrarrestar les forces i donar una empenta més al caciquisme d'en Sala.

Què'n direm, de tals republicans? Ara sí que se'ls veu la de sota. Mentres varen mamar de la grossa, tot va anar bé. Hi hagué republicans d'aquests que, perquè els varen treure de la direcció del «Centro Democrático», engelosits d'aquell càrrec, varen retirar-se de la política passant candidatures a domicili, manifestant que aquelles eren les bones i que no se les deixessin canviar (i eren aquelles en que hi figurava el nom del regionalista). Si així són els bons republicans, al meu entendre són una colla de farandolers.

Girona, 11 de Març.

En la fàbrica de farines de l'Encesa hi ha un encarregat, conegut per Xaques, de Sarrià, que procura fer despatxar als dignes obrers que no s'avenen a ésser tractats com a esclaus.

Espereu que'l senyor Encesa farà entendre an aquest tipus que ja ha passat el temps de l'inquisició, perquè, de lo contrari, algun dia els obrers, cansats d'humiliacions, donaran una lliçó de morals an aquest encarregat.

Tous, 11 de Març.

Tenim en aquest poble un pare d'ànimes, a qui aniria molt bé el qualificatiu de «Malcontent», puix nostre mossèn, malgrat tenir totes les autoritats adictes, salvant rares excepcions, també té un floret d'hicas de Maria, que, cantant, li fan passar unes bones vetlles.

L'immensa majoria del poble, se l'ha feta seva. No més cal que ell aixequi el dit per a que's compleixi lo que ordena.

Amb tot i això, encara no està content. Com se coneix que ja no'ns recordem del trist estat a que'ns va portar un tal mossèn Pau, fa cosa d'uns trenta-cinc o quaranta anys!

Avui, doncs, ens trobem com en aquella època. Els assumptes de l'església progressen molt, però els de la població es queden endarrera.

A veure quan sabrà comprendre, el poble, que se l'enganya com un xino!

Aquí, en poc temps, s'ha construït un gran campanar i, seguidament, una gran campana.

Com si tot això fos poc, fa uns quants dies que fa la bugadera al peu de l'altar, i, quan les dones el critiquen, ell se defensa, dient que valdria més que's cosissin els pellingots.

Lo que pot fer, mossèn Xandrils, és no esvalotar el corral, perquè, ara com ara, té les ovelles molt mansotes, i, si fa massa la bugadera, corre'l perill de que se li insubordinin.

Lloret de Mar, 12 de Març.

Degut a l'altruisme imponderable del nostre digne compatriota, l'Agustí Cabañas i Font, prompte tindrà efecte en aquesta població la construcció d'un grandios edifici destinat a escoles d'Arts i Oficis, costejat pel referit senyor Cabañas. Les diferents assignatures estaran sota la direcció d'un còs de professors dels més acreditats en els diferents rams de la pedagogia moderna.

L'edifici es construirà vora'l passeig d'en Pi i Margall, apòstol de l'autonomia, puix no en va ésser el senyor Cabañas un gran propagador dels ideals autonomistes i lliberals. An ell i a alguns altres companys de causa es deu la derrota completa i definitiva de l'asquerós caciquisme rourista, que tantes malvestats va cometre en els temps d'en Guerau Font.

Gracies a tant noble esforç, avui tots els homes poden emetre els seus drets sense pressió de cap mena.

Homes com aquest, mereixen que se'ls perpetui la seva memoria en lletres d'or, o que se'ls aixequi un monument, com s'aixecà an el seu oncle Nicolau Font, home, també, d'origenals i grandioses empreses, en bé moral i material d'aquest poble.

Amunt els cors, lloretencs! Si no'ns mostrem agrats a dit senyor, ens farem mereixedors d'ésser atropellats per quatre aventurers, que sols desitgen disposar de la governació del poble per conveniencies i venjances personals!

El carnestoltes dels capellans

CABAT el carnestoltes roig, el carnestoltes negre comença. Carnestoltes de processons, cucurilles, cadenes, cendra i cap-de-morts. Coses, totes, capaces de fer posar les mongetes malament al ciutadà de més admirable païdor. Per

a donar a l'una i a l'altra festa més forta semblança, tots dos carnestoltes, així el negre com el roig, acaben amb lo mateix: amb una solemne fartanera, mullada amb rius de xarel·lo.

Rendeix, el carnestoltes roig, culte a *Momo*, déu de les bogeries, dels petons, els pecies i les costelles a la brasa; el carnestoltes dels ensotats adora a santa *Moma*, patrona de les dobles de cinc duros, les dobles de peruca i altres medalles místiques. Per a tapar la baferada d'or, escampa la fortor del bacallà sec, la de la cera i la pega grega.

Ambdós carnestoltes tenen el mateix origen. Deriva, el roig, del gentilisme pagà, del temps en que se celebraven a Roma aquelles tremendes saturnals o bacanals—diguin-ho com vulguin—en les quals s'utilitzà el porró per primera volta. El porró, avui tradicional i popular, sigui tingut en aquella època ditxosa com eina de gran intenció sicalptica. D'aquells dies deriva també el llonguet, innocent boc de pa, que tantes figueretes ens ha fet fer a tots.

Els entremaliats ciutadans de la Roma antiga, gent de bon humor i volta-la, Manelal, adheria'l llonguet al broc del porró, i aquest, ple de vi, a la punta d'una barra guarnida amb cascavells i cintes. La barra constituïa, segons se veu, la seva bandera. Era'l seu escut el de «Pa, vi... i musica de cascavells».

El carnestoltes dels capellans, sortit de la mateixa font, deu la seva creació al propòsit de matar l'altre. En comptes del porró i el suculent llonguet enlaira, el carnestoltes negre, la cendra i el cap-de-mort.

Indubtablement, el carnestoltes ha fet a tots; amb prou feines si del divertiment i la gatzara d'altres temps se'n canta avui gall ni gallina. Això sí: al morir l'esbogerrat per a sempre, arastrarà amb ell al seu germà, el de les cuculles i les processons. Fills tots dos d'una mateixa mare—la Roma pagana,—de fons purament gentil l'un i l'altre, veurem rodar per terra i per a sempre comparses i processons, disfrescs profanes i casulles religioses; quantes pràctiques, en fi, desdiuen dels pobles que tenen de la vida el concepte lògic de l'home modern.

El Rei Carnestoltes s'endurà al fossar de l'història a Nostra Dama la Quaresma.

Per ara, pot encara celebrar-se el carnestoltes dels capellans.

EL PARE CROSPIS

Eficàcia de la propaganda

REDOMINÀ en les eleccions de diumenge la fredor..., el poc entusiasme... Sense la cridoria dels *diaris de partit*, sense les violències de llenguatge, sense les excitacions que precedeixen a tota elecció, violències i

excitacions que'ns sabem ja de memòria, no hauríem advertit que eren la Llibertat i la República, la prosperitat de Catalunya i l'honor de la Diputació, la sort de les Mancomunitats, en fi, lo que, de disposar en l'urna electoral aquesta o aquella papereta, ens anàvem a jugar.

Cal confessar que si es produí, en les eleccions per a diputats provincials, l'entusiasme, l'agitació i l'enhardiment d'altres vegades, sapigueren els promotors de la gatzara moure's amb plausible comediment. Per als candidats i les seves famílies, per a quants en el resultat favorable o advers de la *batalla* tenien posada alguna esperança, pot-ser que oferís, el dia del passat diumenge, una particularitat distinta a una festa qualsevol. Per a la *massa* de la població, sigui la jornada de les més vulgars, una entre tantes com en trobem desde que s'alça el primer full del calendari al dia de Sant Silvestre.

Un exemple, millor que tots els discursos, provarà els graus d'entusiasme que covaven certs votants.

Eren les vuit del matí, quan en X, elector, es llevà del llit, disposat a complir el deure de ciutadania que l'emissió del vot suposa. En X viu, actualment, en el cor de la ciutat. Tres o quatre anys enrera tingué el domicili en una via de l'esquerra de l'Eixample. Amic de caminar amb el temps, llegí abans de l'elecció que, contràriament a lo que en principi creia, li corresponia votar, tota vegada que s'entaulava la lluita a basa de les llistes velles. Per a millor assegurar-se i seguint el consell d'un diari dels més interessats en el plet, s'havia personat dissabte al vespre en una oficina electoral. Un empleat li corroborà la nova. Amable, deferent, li serví, ademés, un sobre, en el qual constaven clarament el carrer i número de la secció. Dintre del sobre, una xardorosa circular de tons patriòtics. Junt amb el document,

la candidatura indispensable. Ho havia acceptat en X tot plegat, agraint en lo que valia la finesa. Al deixar l'oficina electoral, pensà que s'equivoquen els que volen. Admira la facilitat amb què s'orienta a l'elector! Realment, l'oficina, filla de l'iniciativa privada, tancada a tota ingerència del *poder central*, diu ben alt lo que aquí podria fer-se el dia que, per tenir aprovat el projecte de mancomunitat, fossim amos de les nostres accions...

Convenientment instruit, es llevà en X, com hem dit, a les vuit en punt del diumenge. Sortí diligent de casa, i es dirigí, de cop, a la cantonada del carrer de Ferràn, amb l'intent de que una «Catalana» el deixés a poques passes del centre electoral. Abans de que passés la «Catalana», topà en X amb un amic.

—Hola! Ja t'has llevat?
—Avui, sí.
—Per què, tant dematí?
—Vaig a votar.
—A votar? On?
—Al carrer tal. Espero el pas d'una «Catalana».

—No ho creuria, si no m'ho diguessis.

—Per què?

—Perquè'm sembla impossible que, per a anar a votar, te prenguis tanta molestia. Tens, pot-ser, interès per algún candidat?

—Gens ni mica. Particularment, tots me tenen lo mateix.

—Per les candidatures?

—Igual que per les persones. La desastrosa administració municipal que estem patint, la gestió dels nostres representants a les Corts, les conxorxes indignes que presenciem cada dia, mil raons que m'abstinc d'enumerar, han apagat, temporalment, el meu entusiasme. Creu que, si vaig a votar, ho faig aquesta vegada en mèrits d'una obligació; per patriotisme, per a complir amb la llei.

—Ets un pastenaga.

—.....!

—Lo que't dic, i no t'ofenguis. Qui, sinó tu, es molestaria i es gastaria els cèntims per a anar a votar?

—La llei m'hi obliga.

—Torna amb la llei!... La llei!... No penso

que, si firmes un dia una escriptura, t'exigeixi el notari la certificació d'haver votat. En les actuals circumstàncies, i precisament per lo que has dit, també el retraïment, la baixa de vots, pot constituir per als directores de la política un avís saludable, una lliçó eloqüentíssima. No votar, també és pronunciar-se. Sabeu on vaig?

—Sí no m'ho dius...

—Al Tíhido. L'esposa i jo dinarem en companyia d'una família amiga.

—Pot-ser que m'arribés a casa, i que, recol·lint els petits, sortís amb ells a pendre el sol?...

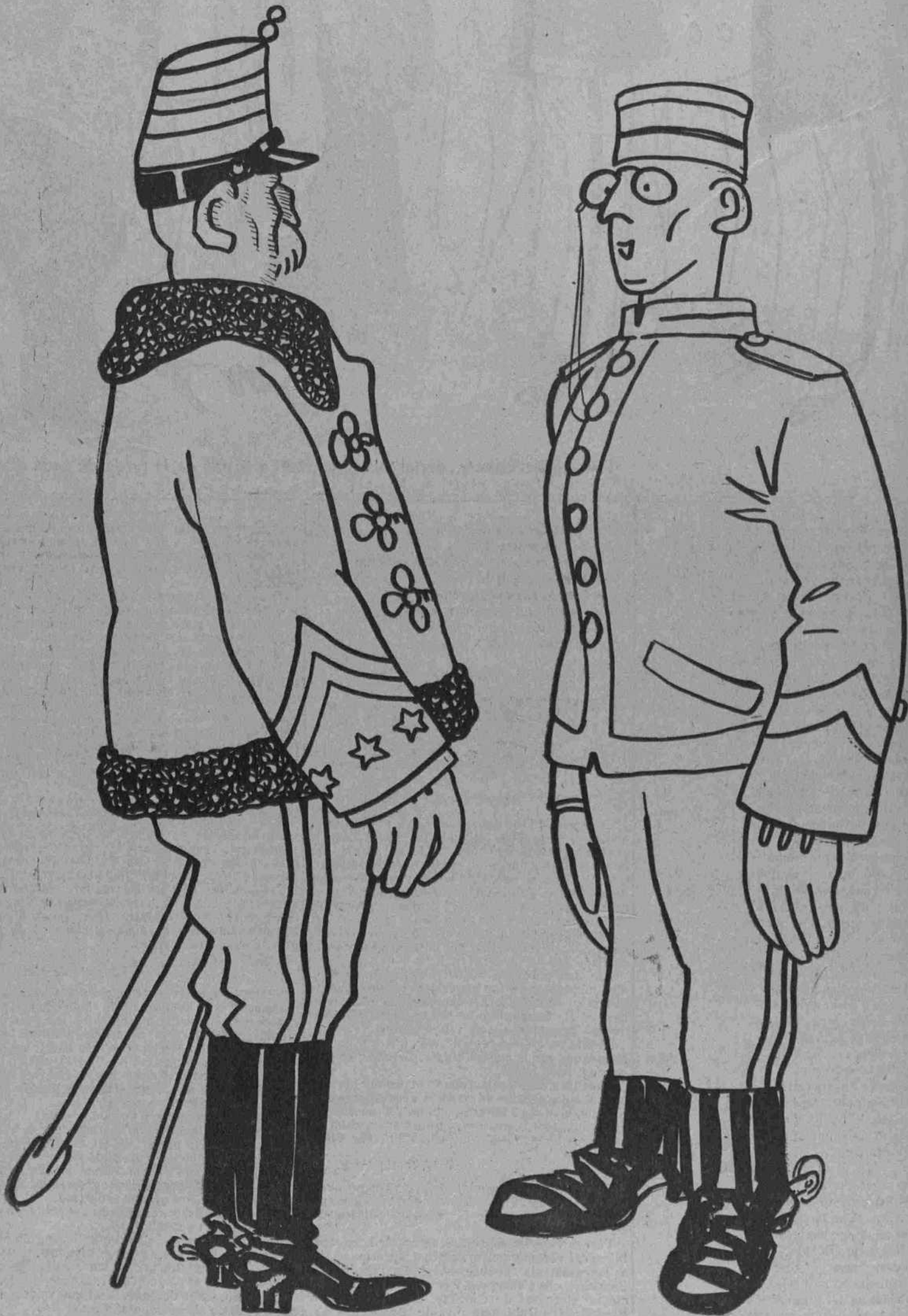
—Farles santament.

—Doncs, no m'hi penso més. Té; per a que no pugui rectificar la decisió.—

I, al dir això, es ficà en X la mà a la butxaca per a treure una candidatura, que esquinçà en mil bocins.

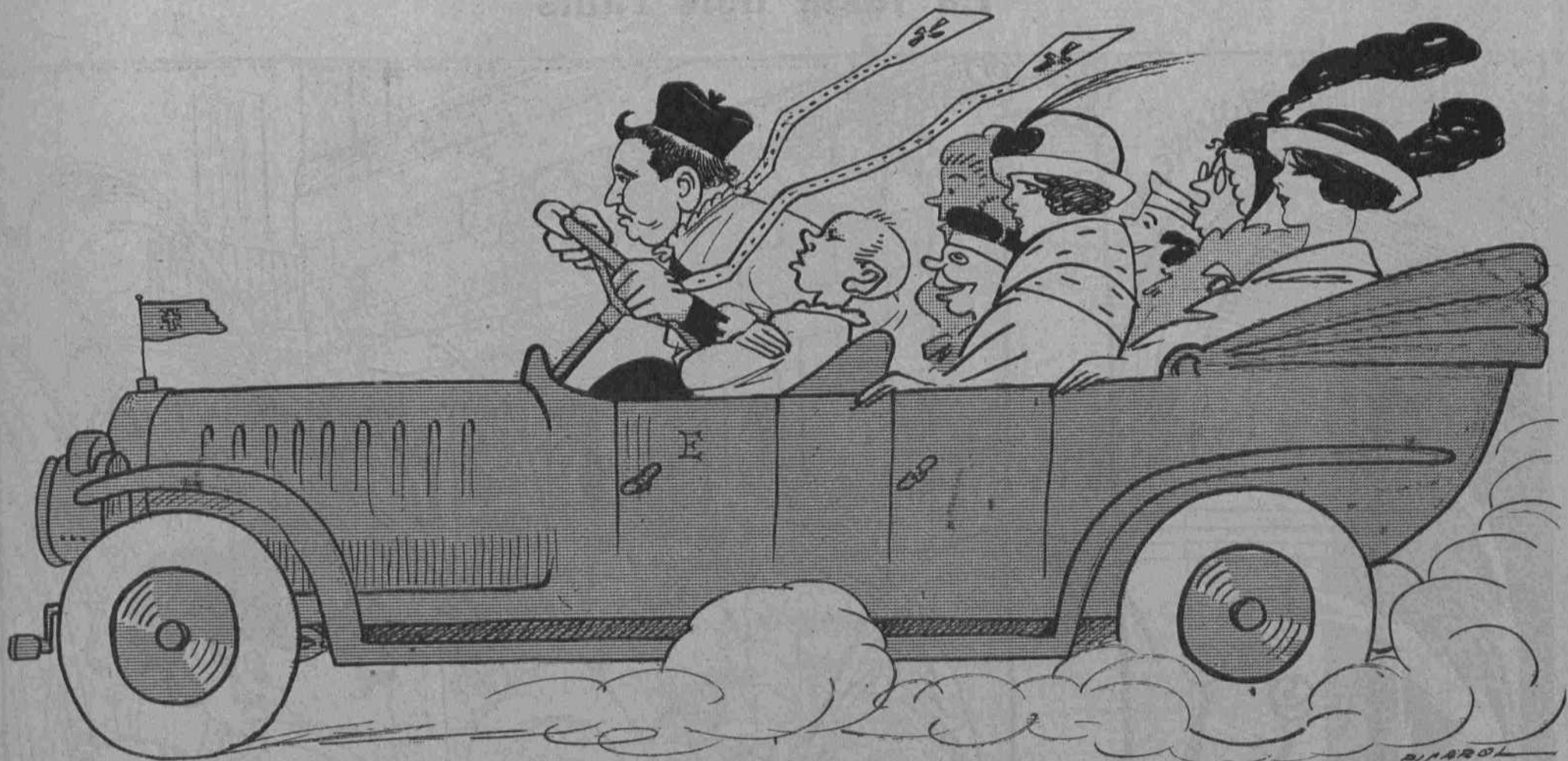
Mentres, endutes pel vent, dançaven les partícules de paper, una «Catalana» feia alto davant de can Llibre. En X, resolut, la deixà passar indiferent. Arribà a casa seva, donà

Un «quinto» quintaessenciat

—El soldado no debe oler más que á tabaco y á..., lo demás me lo guardo en la boca por respeto á tu linaje,

Delícies de l'automòbil

L'escolà:—Vagi amb compte, que allà al cantó hi ha una senyora que sembla que vol traspasar...
Mossèn Pollastre:—Una senyora?... Que pugi, que encara hi cab!

ordre de que arrangessin als nanos, i en l'agradosa companyia dels infants, alegres, contents de l'obsequi, anar a passeig pel moll.

Lo bo del cas és que, com sempre, més davant el període electoral, tant en X com el seu amic no deixaren de llegir un sol dia *El Progreso*, *El Poble Català* i *La Veu de Catalunya*.

Els dos se sabien de memòria lo de cal conquerir els amics... Escrivint-los... Anem personalment a visitar-los...

TIBERI

REPICS
DIUMENGE, a la nit, la «Casa del Pueblo» semblava un cementiri, tal era la pau sepulcral que hi regnava. La derrota els havia aclaparant tant, als pobres radicals, que ni una rata va anar-hi a fer el clàssic cigaló.

I els cap-davanters?
Els cap-davanters!
L'Emiliano era al «Liceu», a alegrar-se l'esperit amb la vista de les italianes capritxoses. Ben fet, què caramba!
A les penes... pantorrilles!

Els tradicionalistes tot sovint celebren actes religiosos en el temple del Bonsuccés. Pobre església, si segueix amb aquesta antipàtica parroquia de feligresos! Serà qüestió de canviar-li el nom. En lloc de Bonsuccés, n'haurà de dir del Malsuccés.

Ha arribat a Barcelona una tribu d'*aschantis*, procedents de Senegal.

Al veure'ls passar per les Rambles, deia l'Aguiló a un lerrouxista:

—Aquests us convenen!... Vet-aquí uns individus que, encara que tinguessin vot, no podrien votar en blanc.

—Per què?
—Perquè són negres.

Noves vingudes de Roma...

diuen que'l Papa Sastre té un braç paràlitzat, i que'ls metges el curen amb l'electricitat.

Bon exemple!

Doncs, i la conseqüència catòlica?

Bona serà, que fins el Sant Pare acabi per a

creure més en l'eficàcia de l'electricitat que en la dels miracles!

Telegrama estranger.

«El czar Nicolau acaba de concedir una ampla amnistia per a tots els presos polítics de Rússia.

Els llibertats passen de deu mil.»

Aprenquí, senyor Romanones.

Aprenquí, encara que siga... dels governs absolutistes!

Enguany, al Poble Nou, tindrà lloc la clàssica i ridícula processó dels «Armats».

Ja sé qui farà de capità Manala:

En Verdader i Callís.

Serà un magnífic sistema d'exhibir-se, després de la victòria.

Gran notícia.

«Dimecres passat don Alexandre Lerroux i García va agafar el tren (el de luxe, naturalment) i s'en va anar cap a Madrid».

El reporter que'ns facilita la nova sensacional es descuida de dir si l'interfecte duia la cua entre les cames.

Un diari fa constar que'l diumenge, en plena lluita electoral, els reformistes del pla de les Comedies estaven fent el tresillo.

No ho trobem gens estrany.

L'ocasió fa el lladre.

Es clar que feien el tresillo!

Com que devien ésser tres, com de costum...

Nova:

«Ayer, el director de la Escuela de Bellas Artes, senyor Fuxá, estuvo á cumplimentar al obispo doctor Laguarda».

Per això va tant bé, aquella escola.

Ara comprenem el pudor carcuda que l'inspira.

D'aquí endavant seràn capaços de posar fulles... fins en els arbres dels paisatges d'hivern.

En la votació de la Junta Municipal el número 69 ha decidit l'adquisició de les aigües de Dos Rius.

Es un número per demés significatiu i que, amb el temps, pot-ser que torni a la boca d'alguns vocals associats, regidors i no regidors.

Fins la musa popular està enterada de lo dolentes que són les aigües del Llobregat. Fa molts anys que per les poblacions d'aquesta ribera es canta la següent cançó:

Minyones de Sant Feliu,
no us pixeu a dins del riu,

que a les noies de Sant Boi les aigües enterbolien.

A un candidat de Madrid, a l'entrar a un col·legi electoral, li varen pendre l'abric que s'havia deixat en el cotxe.

Prengui un xiquet de paciència

el candidat madrileny,

i, per visità els col·legis,

un altre cop, vagi a peu.

Sensible és que desabriguin

a un candidat, es comprèn;

prò, pitjor els electors, que, quasi sempre, els hi prenen el pèl!

Un capellà, distret de mena, llegia un dia l'*Epístola de Sant Pau* davant d'uns nuvis.

De prompte, va tenir de girar full i, equivocadament, va passar per alt tres o quatre planes.

El mossèn continuà llegint:

—«Perdoneu-los, Senyor, que no saben lo que's fan!».

XARADES

I

—Vés a *hu-tres* l'Amargós
i compra una *tot* per *dos*.

JOAN ROCABERT

II

Tot aguantant la *total*
me deia, la Rosalía,
que *dos-terça* coneixia
a una dona original.

—I ho creuràs ben bé que ho era—
me deia,—puix es segü
que, en comptes de menjar *hu*,
menjava *prima-tercera*.

P. QUERALTÓ T.

ANAGRAMES

I

—Si a la gran actriu *Total*
li pogués d'un xic de *tot*
i un xic d'alçada, Ribot,
ho faria; va formal.

PEPET DE PUJALS

II

En *Tot*, tres hòtes, ahí,
va *total*, per posar vi.

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA

CONVERSA

—Que no ho sabs, Palmira, que'l teu xicot fa molt el calavera? Ahir era al teatre, que per cert feia molta broma amb els companys.

—Com! Ell, era al teatre?
—Sí, filla, sí; i que aplaudia molt an aquella copletista tant popular.
—Quina copletista vol dir?
—Ja te l'he dit, i tu també l'has nomenat.

PEPET DE PUJALS

TARGETA

H. PLÁ DE MELLA

O

Combinar aquestes lletres, fins que donguin per resultat un drama català.

PAPITU DEL PITU

JEROGLÍFIC

Part del còs
nota
d
mineral
d
XX.XX.

JAUMET MARIGÓ

Cavallers: Aras-Met: *Alto* la carta?... Entesos!... La cercarem entre'ls molts paperots rebuts i anirà al cistell.—A. M.: Procurarem complaure'l, sempre que l'espai sobre ho permeti.—A. A.: Les ganes hi són; vull dir-li, amb això, que farem tots els possibles per a insertar-la.—J. R.: Llargueja una mica massa, però, vaja... Ja té sort que aquest és número extraordinari, que sinó...—Joan Aubert i Manent: Vostè ho firma; de lo que, políticament, ne pugui resultar, ens en rentem les mans:

Els barcos que *hara* estan fent-se daran aqueix resultat: la misèria en nostra terra, cataplasmes en la mar.

Si de resultes d'aquests versos se destronen les institucions, vostè n'haurà tingut la culpa. I respecte a lo d'*hara*, amb *h*, entengui's amb l'Institut d'Estudis Catalans.—J. G.: No'ns és possible complaure'l, per varles raons. Una d'elles és la falta de sintaxi de la seva prosa arbitrària.—J. Anglasiol: Molt bé; ara m'envia la firma, però no m'envia la carta. I com que les cartes sense firma van de pet al cistell dels papers inútils, ara em trobo sense la correspondència. Indispensablement han de venir juntes, les dues coses. I perdoni.—J. P. P.: Va arribar tard. I ja vostè mateix insinua que, no essent possible aquella mateixa setmana, la nova resultaria estemporània.—Enric Lapedra Fàbrega: Moltes de les solucions són velles; altres, d'impossible endevinar... Vaja, que de tot plegat, s'aprofitarà ben poca cosa.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

La festa dels rams

Jesús-Lliga entrant triomfalment a Jerusalem-Diputació.